

Es l'hora de l'acció i de la unitat

El nostre secretari general, company Comorera, acaba de denunciar una vegada més davant el món civil els salvatges crims del franco-falangisme, consubstancials a la seva naturalesa feixista. El quadre esferidor de la presó « Model » de Barcelona, imatge viva de les inhumanes condicions i de les tortures a les quals són sotmesos els patriotes arreu d'Espanya, és una acta d'acusació irrefutable contra un règim que ha fet del terror i el crim la principal llei de la seva subsistència.

Congruentment a aquesta denúncia que haurà somogut a fons les consciències humanes i democràtiques i, a la necessitat d'una acció enèrgica i redoblada contra el terrorisme franco-falangista, Joan Comorera adverteix categòricament i solemne que: « Hem de comprendre, però, que els patriotes corren perills mortals, malgrat tot, que els nostres pobles sofriran major colonització, que la nostra pàtria i els nostres germans seran tinguts per plaça d'armes i carn de canó dels imperialistes malgrat tot, mentre no anem totalment i definitivament el règim franco-falangista, la causa de tant de dolor i d'opressió ».

Advertència plena de responsabilitat patriòtica que en situar en els seus justos termes el caràcter i la magnitud del nostre problema, impiosament assenyala com a única i salvadora solució per als nostres pobles, la lluita unida i implacable de tots els republicans, antifranquistes i patriotes, per a l'anihilament total del règim franco-falangista.

El valor d'aquest plantejament, que és la ratificació, una vegada més, de la política d'unitat nacional combatent i republicana del nostre Partit, pren ara més que mai tot el seu relleu i significació. S'ofereix de bell nou a la consideració patriòtica de tots els partits i organitzacions i forces populars de Catalunya, en moments que es caracteritzen pel recrutament de tota mena d'esforços per a salvar la vida del franquisme, cada vegada més amenaçada per la lluita heroica dels nostres pobles i, per la pervivència de la solidaritat de la democràcia mundial, mai no afeblida envers la causa del poble espanyol.

No anem a repetir ara amb la seva amplitud la naturalesa i el volum de tots aquests esforços. En serena objectivitat el nostre secretari general els denuncia en forma lapidària.

El que sí volem proclamar, però, i amb tota la força que ens dona la raó, és el fet de la justesa de la nostra conducta política de condemna i lluita sense pietat envers les maniobres de capitulació, que en el seu temps varem definir-les com un acte conscient i deliberat de traïció als nostres pobles i a la República.

Els darrers esdeveniments dels quals som testimonis tots asserverem abastament la veritat d'aquesta afirmació. Avui l'experiència de la capitulació ja està feta. El sotmetiment de la banda capituladora, acabada per Prieto, als monàrquics i a Franco, per la voluntat dels amos imperialistes, és una pública realitat.

Els propòsits de l'imperialisme, el nordamericà fonamentalment, amb relació a Espanya destaquen amb tanta evidència que cap català honest no podrà negar-los. L'amenaça que ells signifiquen per a Catalunya, per a tots els pobles hispànics, és greu. Els catalans autènticament patriotes i antifranquistes, en aquesta situació, sentiran el calfred del perill i mesuraran ple-

L'A.F.A.R.E. s'adhereix a la Crida guerrillera

« El periòdic « República », òrgan claudicat de l'Agrupació de Forces Armades de la República Espanyola (A.F.A.R.E.) ha publicat un número extraordinari amb l'Ordre del Dia de la seva Junta Superior, en el qual l'extraordinària organització s'adhereix a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó ».

« L'A.F.A.R.E., fent-se eco d'aquesta Crida — i per l'Ordre del Dia mencionat — i per venir d'aquells que més drets tenen per fer-lo (això de quedar ben sentat) són soldats de la República escampats per les diverses mitjanes d'Espanya, però connectats entre ells, que estan lluitant amb les armes a la mà des del 1936 per les llibertats del poble espanyol i que avui amb el nom de guerrillers (maquis) segueixen regnant amb llur sang generosa la terra de la nostra pàtria per una causa justa ».

« La nostra lluita ha d'ésser dirigida per un Consell Central de la República (el que no ho vulgui entenent d'aquesta forma que s'aparti del nostre camí) cal, per enfortir la popularitat del Govern de la República a tot de la confiança del nostre poble, que es porti a cap el més ràpid i més possible aquesta unitat conjunta de les masses per passar als fets, a la passivitat en la qual estem ».

« L'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó ha d'obtenir sense vacil·lacions una resposta afirmativa ».

lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya
SETMANARI - Núm 171 - Preu 10 fr. - 22 de setembre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-X

Carta de Barcelona

La classe obrera reforça un altre front de combat antifranquista: El sabotatge a la producció

En l'ambient de misèria que Barcelona viu doblement contrastat del luxu insuportable dels privilegiats del règim — s'observa la mateixa nota que existia el 1946 i començaments del 1947. Ningú no s'amaga de criticar el règim i totes les seves mesures demagògiques, veritables pegats a la paret en un país en ruïnes. En ruïnes o de construccions a mitja acabar, Barcelona està ple de cases sense terrat, ple d'obres paralitzades que es compten per milers. Del maig fins ara han estat paralitzades del 60 al 65 per cent de totes les obres en construcció. Tot se'n va en l'estraperlo del cim de la crisi, mentre els jerarques falangistes incurats als ministeris d'Indústria i Obres Públiques s'han fet milionaris, Barcelona, per exemple, presenta les vergonyes de les barraques i de les coves de Montjuïc, del Carmel, del Besòs i d'altres tants indrets.

En aquesta Barcelona, quadre sagrat de la política de discriminació social que ha arribat al règim més lladre de tota la nostra història política, viuen amuntegats i en una promiscuació dolorosa, mancats d'higiene i de roba, subjectes a totes les vexacions i estenallades per la gana, milers de famílies treballadores. Aquesta nova ciutat feta de barraques muntades amb llana rovellada, fusta podrida i sacs foradats és un món que no han visitat mai els escaducers periodistes estrangers que han vingut aquí per fer l'elogi del règim franquista. I, tanmateix, a l'« Avanzada del Generalisme Franco » del Carmel i de Montjuïc, com a estadants d'aquestes barraques han estat, amb trista i irritada ironia, la faixa de terreny que separa les unes de les altres en el bell mig d'aquestes aglomeracions de misèria concentrada, els periodistes anglo-saxons venuts a retratar amb tots els seus veritables colors l'« avanzada » punyent que el nostre poble viu.

Un drama que no és pas exclusiu dels habitants de les barraques esmentades, sinó que abasta totes les masses obreres i que té repercussió cada dia més àmplia entre noves capes de la societat que vénen a afegir-se a la misèria cada cop més inquantable del proletariat.

Car a Barcelona — i a tot Espanya, poc més o menys, igual —, amb sous de 15 a 25 pessetes diàries, per terme mig, es van pagar aquest darrer mes d'agost l'oli a 30 pessetes el litre; el carbó a 40 pessetes la rova; els ous a 35 pessetes la dotzena; l'arròs i pasta de sopa a 20; el peix i la carn, d'una qualitat regular, a 35 pessetes el quilo; el raim a 4, 5 i 6 pessetes el quilo; els préssecs a 8; els 100 grams de pa blanc a 3 pessetes.

Naturalment, són preus extraordinàriament baixos, però, els únics, en definitiva, que ha calgut pagar, puix que el racionament és un mite del franquisme. Tota la carn que hi hagués estat congelada que Peron ens hagués enviat a base de foc d'una qualitat detestable i que la donen a 750 el quilo i que ningú no vol. Cal, doncs, passar per les forques caudines de l'estraperlo o altrament no es pot menjar. Però cal tenir els diners i vet aquí el problema. Com solucionar-lo quan la misèria o un mateix té gana? Aquesta és la raó de les jornades esgotadores que els treballadors han de fer per a poder mig aguantar-se. El metl·lòrgic fa hores extraordinàries en un treball que no té res a veure amb el seu ofici, en fa el fuster, en fa el comptable, en fa l'home de professió liberal i tothom es veu obligat a fer de treballador a jornal múltiple. I deixem de banda aquells que recorren al petit estraperlo o les noies que cauen en la prostitució per arbitrar-se un suplement als jornals de gana que es paguen sota el franquisme.

Diàri el desferment de totes les llengües contra el règim i en pronunciacions, com us deia, de les crítiques d'ara fa dos anys, acompanyades, però, d'una situació que preocupava de debò el franquisme: la baixa del rendiment en el treball.

Una baixa que els turiferaris del règim van començar per dir que es devia a la manca de matèries primeres, a defectes d'utilitatge, a mala organització industrial o de la producció, a sistemes vells de l'organització científica del treball... Tot plegat coses certes, però que els economistes del règim deixaven incomplet, per tal com es deixaven al tinter la principal: el sabotatge que els treballadors fan a la producció. Sabotatge fet al preu d'un sacrifici dedicat al règim democràtic que el franquisme ha intentat matar a la Península. Cal, doncs, que els observadors de la nostra situació es fixin en aquest detall: Franco no solament té el front mantingut amb tant d'heroisme pels guerrillers, sinó que té obert un altre front en les fàbriques i els tallers que es conjuga amb el mantingut pels soldats de la República que no han depositat ni un moment les armes.

Aquest front de la producció és tan considerable i el sabotatge a base de frenar el rendiment en el treball tan important per a l'economia del franquisme, que les revistes especialitzades en economia i els jerarques de la Falange han hagut de donar estat públic a allò que constitueix ja un problema insoluble per al règim.

« Un dirigent sindical — el secretari del Sindicat Provincial de Madrid —, ha senyalat, hace pocas fechas, la anomalía, haciendo ver a los trabajadores la responsabilidad que incurrían cuando por SU VOLUNTAD mantenían bajos rendimientos ».

I el nervi motor d'aquest fre o resistència a la producció no és pas, com diu l'altre editorialista de l'« Economista », el desnivell entre els salaris i els preus, amb tot i ésser tan important, sinó el fet que la consciència política de la classe obrera i l'odi al franquisme afegeix aquesta arma a la de les vagues i a les dels guerrillers.

Perquè és així, l'economista franquista Angel B. Sanz, en parla d'aquest sabotatge a la producció que ell qualifica de « cinquè genet de l'Apocalipsi », recordava no fa gaire i amb ben mala intenció l'aparitat XI del « Fuero del Trabajo » quan diu, entre altres enonimatges, que: « Los actos individuales o colectivos que de algun modo turben la normalidad de la producción o atentan contra ella, serán considerados como delitos de lesa Patria ».

De manera que a les promeses demagògiques segueixen les amenaces d'aplicar una mena de llei de Repressió contra el sabotatge i el terrorisme als treballadors que no produeixen prou per al franquisme. Senyal evident que el front del treball és també un front de combat en la lluita contra el règim.

Barcelona, setembre.

« Hem d'actuar, però, — diu el nostre secretari general —, perquè definitiu, és la nostra acció efectiva la que reforça el nostre front i el nostre camí. I, per a això, cal desferment i la vigilància als rengles dels nostres enemics ».

Actuem, doncs, i actuem units i de pressa. Més de pressa i amb més eficàcia que Franco i Falange.

Només el camí de la lluita és el camí de la victòria.

« El règim de Franco no ha conviut ni pot conviure amb el nostre suport fonamental i l'aparell terrorista i la seva pràctica consegüent del terror, la monstruositat del qual augmenta en la mesura que la vida del règim perilla ».

Es evident que el règim de Franco ha nascut i viu en el crim i que morirà torturant i matant.

Joan Comorera, amb l'autoritat que li dona la seva conseqüència combatent al servei de Catalunya i de la República, invita novament tots els partits i organitzacions de Catalunya a la unitat. Els invita a unir-se per acabar junts amb el règim de Franco, per acabar junts el terror franquista, consubstancial amb el règim.

Què o qui pot renunciar a responsabilitat o a posar a què es respongui afirmativament a una invitació tan patriòticament formulada, tan

profundament sentida pel nostre poble?

Què o qui es pot refusar o contribuir a no posar a què es contribueixi a crear l'instrument d'unitat, de resistència al franquisme prou fort per paralitzar el braç terrorista de Franco i per enderrocar el seu règim?

En nom de què i de qui es pot negar o retardar la resposta afirmativa a la invitació a la unitat que fa Joan Comorera, que, en la seva persona, fa el Partit Socialista Unificat de Catalunya?

La solidaritat democràtica internacional que necessitem, que desitgem i que demanem, la tindrem més efectiva i més intensa en la mesura que lluitem, en la mesura que ens unim.

« Hem d'actuar, però, — diu el nostre secretari general —, perquè definitiu, és la nostra acció efectiva la que reforça el nostre front i el nostre camí. I, per a això, cal desferment i la vigilància als rengles dels nostres enemics ».

Actuem, doncs, i actuem units i de pressa. Més de pressa i amb més eficàcia que Franco i Falange.

Només el camí de la lluita és el camí de la victòria.

CATALANS espanyols tots!

« Feu que els nacionals dels països on residiu escriguin a les següents adreces demanant que els 80 patriotes delinguts a Barcelona siguin jutjats per un tribunal civil amb garanties de defensa: »

Consolat General dels Estats Units, Jonqueres, n.º 18; Consolat de la Gran Bretanya, Jonqueres, n.º 16; Consolat de Bèlgica, Còrsega, n.º 302; Consolat de França, Plaça Catalunya, n.º 20; Consolat d'Itàlia, Mallorca, n.º 370.

Bisbat, Bisbe Iruña n.º 5 Jutjats Militars, Rambla Santa Mònica, n.º 29, Jutjat d'Instrucció n.º 2, Palau de Justicia; Govern Civil, Avinguda Marques de l'Argentera; Capitania General, Passeig de Colom Ajuntament de Barcelona, Plaça de Sant Jaume.

RECTIFICACIÓ

En el document publicat en el nostre darrer número denunciant els crims que Franco i la Falange cometent a la presó « Model » de Barcelona, sortí equivocada, per un error de transcripció, el nom del botxí que fa de director d'aquest centre de tortura i assassinat de patriotes. El veritable nom d'aquest falangista és ARNAO i no Arnas com es deia.

« Fem de l'Onze de Setembre una jornada de popularització i d'adhesió a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó »

Fem de l'Onze de Setembre una jornada nacional de protesta contra el terror franquista

ha dit la Delegació del Comitè Central del nostre Partit a Catalunya.

Amb motiu de l'Onze de Setembre, la Delegació del Comitè Central del P. S. U. de Catalunya a l'interior ha fet circular profusament la següent Crida:

1714 - 11 Setembre - 1948

CATALANS!
Commemorem un altre ONZE DE SETEMBRE sota el jou del franquisme criminal.

Catalunya i els altres pobles hispànics, arruïnats i oprimits, ensançonats pel salvatge terror falangista, prossegueixen, units, amb valentia i heroisme exemplars, a les fàbriques, camps i ciutats, la lluita per la llibertat i la República.

Renovant la gloriosa tradició de Bac de Roda, dels Mina i Empeñadino de totes les èpoques, els guerrillers s'aixequen, arma al braç, d'una punta a l'altra del nostre país, per combatre a sang i a foc els bandolers falangistes, més odiosos i menyspreats que les bandes de Felip V i dels botiflers.

En l'ONZE DE SETEMBRE d'enguany, Catalunya sent, un altre cop, amb la recent CRIDA DE L'AGRUPACIÓ GUERRILLERA DE LLEVANT I ARAGÓ, el repic del Timbal del Bruc i es disposa a complir amb honor la part que li correspon en la patriòtica tasca de crear el Consell Central de la Resistència.

FEM DE L'ONZE DE SETEMBRE UNA JORNADA DE POPULARITZACIÓ I D'ADHESIÓ A LA CRIDA DE L'AGRUPACIÓ GUERRILLERA DE LLEVANT I ARAGÓ.

Adreçem milers de salutacions col·lectives als heroics guerrillers. Constituint en pobles, barrisades i centres de treball els Consells Locals de la Resistència, forja viva en la qual recobrar el Consell Nacional de la Resistència a Catalunya.

CATALANS!
Soldats heroics de la lluita dels nostres pobles, 80 patriotes catalans han d'ésser jutjats en un Consell de Guerra i corren el greu perill d'ésser assassinats per haver-se mantingut fidels als ideals de llibertat que va inspirar les gestes dels Casanova i Villarroel, dels defensors de Barcelona l'any 1714.

FEM DE L'ONZE DE SETEMBRE UNA JORNADA NACIONAL DE PROTESTA CONTRA EL TERROR FRANQUISTA.
Que cada català adrexi, avui, una carta als Consolats estrangers i a les titulades « autoritats franquistes » per tal d'exigir que el Consell de Guerra sigui suspès i es jutgi els patriotes en els Tribunals ordinaris.

Fidels a la memòria dels heroics de l'ONZE DE SETEMBRE del 1714, salvem del martiri i de la mort els 80 patriotes en perill.

CATALANS!
Per accelerar l'enfonsament del sagnant i afamador règim franco-falangista i anorrear totes les maniobres capituladores d'aquells que volen salvar-lo.
Per recobrar la República democràtica i salvar la independència i sobirania nacionals del nostre país.
Per recobrar les llibertats nacionals de Catalunya i dels altres pobles hispànics.

UNIM - NOS!
LLUITEM!
MORIN FRANCO I ELS CAPITULADORS!
VISCA LA REPUBLICA!
VISCA CATALUNYA!

Delegació a Catalunya del Comitè Central del P. S. U. de Catalunya

1714-11 SETEMBRE-1948

CATALANS!
Commemorem un altre ONZE DE SETEMBRE sota el jou del franquisme criminal.

Catalunya i els altres pobles hispànics, arruïnats i oprimits, ensançonats pel salvatge terror falangista, prossegueixen, units, amb valentia i heroisme exemplars, a les fàbriques, camps i ciutats, la lluita per la llibertat i la República.

Renovant la gloriosa tradició de Bac de Roda, dels Mina i Empeñadino de totes les èpoques, els guerrillers s'aixequen, arma al braç, d'una punta a l'altra del nostre país, per combatre a sang i a foc els bandolers falangistes, més odiosos i menyspreats que les bandes de Felip V i dels botiflers.

En l'ONZE DE SETEMBRE d'enguany, Catalunya sent, un altre cop, amb la recent CRIDA DE L'AGRUPACIÓ GUERRILLERA DE LLEVANT I ARAGÓ, el repic del Timbal del Bruc i es disposa a complir amb honor la part que li correspon en la patriòtica tasca de crear el Consell Central de la Resistència.

FEM DE L'ONZE DE SETEMBRE UNA JORNADA NACIONAL DE PROTESTA CONTRA EL TERROR FRANQUISTA.
Que cada català adrexi, avui, una carta als Consolats estrangers i a les titulades « autoritats franquistes » per tal d'exigir que el Consell de Guerra sigui suspès i es jutgi els patriotes en els Tribunals ordinaris.

Fidels a la memòria dels heroics de l'ONZE DE SETEMBRE del 1714, salvem del martiri i de la mort els 80 patriotes en perill.

CATALANS!
Per accelerar l'enfonsament del sagnant i afamador règim franco-falangista i anorrear totes les maniobres capituladores d'aquells que volen salvar-lo.
Per recobrar la República democràtica i salvar la independència i sobirania nacionals del nostre país.
Per recobrar les llibertats nacionals de Catalunya i dels altres pobles hispànics.

UNIM - NOS!
LLUITEM!
MORIN FRANCO I ELS CAPITULADORS!
VISCA LA REPUBLICA!
VISCA CATALUNYA!

Delegació a Catalunya del Comitè Central del P. S. U. de Catalunya

Una victòria damunt del franquisme

Els obrers de la U.G.T. i de la C. N. T. han constituït al Maresme el primer Comitè comarcal d'Enllaç

El proletariat de Catalunya acaba d'obtenir una victòria. Car de victòria cal qualificar aquest Comitè comarcal U. G. T.-C. N. T. d'unitat sindical que fa poc ha estat constituït al Maresme, el primer que s'ha format a Catalunya en un pla més ampli que el Comitè d'enllaç de fàbrica que tant resultats positius ha donat ja en la lluita diària contra el règim franquista i el seu instrument de domesticació conegut amb el nom de Sindicats Verticals.

La ciutat de Mataró, els treballadors de la qual fa seixanta anys van tenir la iniciativa que cristal·litzà en la fundació de la U. G. T., és la seu del primer Comitè que enllaça en el pla comarcal els esforços de lluita dels treballadors de les dues grans Centrals sindicals del nostre país i l'exemple del Maresme serà seguit pels del Barcelonès, dels dos Valles, del Berguedà i de Bages, d'Osona i de la Garrotxa, pels de l'Empordà i el Camp, i del Pirineu a Tortosa i del mar al Cincà, Catalunya seguirà aquest saludable exemple d'unitat sindical.

Aquest Comitè comarcal del Maresme, victòria de la unitat per damunt del terror sagnant del franquisme i l'acció reaccionària dels desclassats de la F. A. I. que sabotegen la unitat sindical i política de la classe obrera, ve a donar la primera resposta al crit que la Delegació del Comitè Central del P. S. U. a l'interior feia fa pocs mesos a la Comitat Regional de la C. N. T. a Ca-

talunya per anar a la creació d'un Comitè Central d'Enllaç P. S. U.-U. G. T.-C. N. T.

El Comitè comarcal que els treballadors ugelistes i cenetistes han creat al Maresme és la confirmació de les paraules del president de la U. G. T. de Catalunya, el nostre company Rafael Vidella, el qual deia fa poc en aquestes mateixes columnes: « La C. N. T. no marca però viuença que li vol imposar la F. A. I., cer els obrers cenetistes són dignes successors dels que, units als obrers ugelistes, lluitaren contra la monarquia des del 1917 fins a l'edificament de la República i la defensora contra el proletariat de Catalunya i al qual el nostre Partit no és exempt », ans al contrari, puix que la política d'unitat preconitzada sempre pel P. S. U. ha acabat per calar en el més profund de la consciència del proletariat militant. I un exemple és aquesta unitat sindical feta a l'entorn del Comitè comarcal U. G. T.-C. N. T. del Maresme, prelu diu altres que es crearan amb el nostre Partit arreu de la terra catalana, instruments avui de defensa de la classe obrera contra la vocació patronal, instruments de lluita per l'alliberament nacional contra el franquisme i els imperialistes que els sostenen, primera cellula de la Central sindical única tan necessària demà a la reconstrucció del país fet malbé pel franco-falangisme i per a la consolidació del règim democràtic que bastirem junyets els centres de la tirania que junyets i martiritza els nostres pobles.

Els treballadors del Maresme proclamen davant de tots els treballadors de Catalunya i d'Espanya tota una política d'unitat i de reconstrucció que només la unitat i la lluita poden salvar els treballadors: s'han unit,

El que ha estat la batalla Principis que regeixen el comerç soviètic de la muntanya de Gramos

per S. Gurovitz

L'anomenada batalla de la muntanya de Gramos ha estat una ofensiva general de les forces monarcòfexistes contra les tropes de l'Exèrcit democràtic grec del massiu del Pindó septentrional.

L'ofensiva monarcòfexista fou desfermada la nit del 14 al 15 de juny i la batalla durà fins el 22 d'agost. El que els grecs anomenen Van Vitsi, cap de la missió militar nordamericana, preveia que, davant la pressió de forces considerables, els monarcòfexistes varen poder avançar gràcies a un allau ininterromput de noves forces que foren llançades a la batalla contra les unitats democràtiques cansades per 45 dies de bombardeigs ininterromputs i contraatacs diaris. Fou així que S. Gurovitz, a l'Amúda i Copana foren evacuats per tal de reduir la línia del front i preparar la sortida del cercle general. En cap moment, però, cap unitat de l'Exèrcit democràtic no fou ni tallada, ni copada, ni destruïda.

Un mes després del començament de les operacions, la línia del front era sensiblement la mateixa que la del 15 de juny. Fou solament entre el primer i el 22 d'agost que els monarcòfexistes varen poder avançar gràcies a un allau ininterromput de noves forces que foren llançades a la batalla contra les unitats democràtiques cansades per 45 dies de bombardeigs ininterromputs i contraatacs diaris. Fou així que S. Gurovitz, a l'Amúda i Copana foren evacuats per tal de reduir la línia del front i preparar la sortida del cercle general. En cap moment, però, cap unitat de l'Exèrcit democràtic no fou ni tallada, ni copada, ni destruïda.

El dia 12 d'agost, per fi, l'enemic es trobà davant de la muntanya de Gramos. L'Exèrcit del Pindó, gairebé intacte, el defensava: no es tractava, però, de sacrificar-lo per defensar uns quilòmetres quadrats de territori. Els objectius estratègics de l'alt comandament havien estat assolits. L'Exèrcit feixista havia perdut el 30 per cent dels seus efectius, morts, ferits i aduix presoners.

Per altra banda, a Tesàlia, a Epir,

El lector pot imaginar-se un comerç la finalitat immediata del qual no sigui el benefici, com ho ha estat durant segles, sinó l'anany de satisfer les necessitats del poble? És que pot imaginar-se un comerç en el qual no participin els capitalistes, grans i petits, els especuladors ni altres elements desitjosos de lucrarse, actuant com intermediaris entre la indústria i els consumidors?

A la Unió Soviètica ocorre precisament això, puix que el comerç és un instrument de l'Estat per a satisfer al màxim les creixents demandes del poble i elevar el seu benestar. Aquest és el principi que regeix el comerç soviètic. A la Unió Soviètica no es té necessitat de l'intermediari dels capitalistes, les empreses industrials i l'agricultura, en el fonamental, propietat de tot el poble i dels col·lectius i la massa dels consumidors. A la U. R. S. S., són l'Estat i els consumidors organitzats en cooperatives els que desentenen tot el comerç i els productors. També els productors de l'agricultura, els col·lectius, els col·lectius i els paguesos individuals participen intensament en el comerç al detall.

Al país soviètic, com veiem, tots els productes de la indústria i de l'agricultura arriben als consumidors per tres conductes: el comerç d'Estat, les cooperatives i el comerç col·lectiu. Aquestes tres formes constitueixen el comerç interior de la U. R. S. S., representat per milers i milers d'empreses comercials. Entre elles figuren els centres de venda a l'en-

gròs pertanyents a la indústria, al comerç d'Estat i a les cooperatives. Aquests centres es troben situats en les zones de consum diametralment oposats. Una de les tasques fonamentals del comerç a l'engròs és la de controlar la qualitat de la producció industrial. Les empreses de comerç a l'engròs es neguen a donar sortida a la producció de les fàbriques si no és de bona qualitat. L'Estat exigeix responsabilitat als directores de les empreses comercials a l'engròs si per una o altra causa manifesten una actitud de tolerància respecte les mercaderies defectuoses. La societat soviètica no tolera fets d'aquesta naturalesa.

El comerç a l'engròs del comerç constitueixen els establiments de venda al detall. Entre ells existeixen enormes magatzems, botigues normals, comerços especials i una extensa xarxa de quioscos, venedors ambulants i distribuïdors a domicili.

En els comerços pertanyents a les organitzacions de l'Estat és allà on es proveeix fonamentalment la població de les ciutats soviètiques i de les barriades obreres. En aquests comerços, quioscos i botigues es venen mercaderies, fabricades en llur immensa majoria, per les empreses industrials de l'Estat. Totes les mer-

caderies es venen a preus marcats per l'Estat, i a les empreses comercials, cada establiment a la vista del públic. Per a cobrir les despeses del comerç, les empreses industrials de l'Estat, en vendre la seva producció, fan un descompte sobre els preus oficials al detall a les empreses comercials. És per aquesta raó, que una mateixa mercaderia costa igual en els sumptuosos magatzems de la capital que en les modestes botigues de províncies o en les barriades obreres. Si en les regions que es troben a gran distància es nota alguna diferència de preu, això és degut a les despeses de transport.

Per realitzar aquest pla, l'Estat nordamericà-grec posà en l'obra 140.000 homes: 70.000 durant la primera fase de les operacions i uns altres 40.000 de reserva que foren incorporats a la batalla després de la meitat d'aquests sol·dats. Els més escollits de l'Exèrcit democràtic feixista, disposaven d'armes automàtiques. Tenien 100 canons del 75, moltes bateries de canons de muntanya i 300 metralladores. Els mitjans comptable de la importància dels mitjans posats en compte que la regió de la muntanya de Gramos és molt muntanyosa i no permet grans desplegaments de forces.

L'objectiu de l'estat major d'Atenes era destruir ràpidament i totalment les forces democràtiques d'aquell sector. El «New York Herald» deia en un moment, el dia 22 de juny:

« Els observadors americans confien en l'èxit de l'operació i consideren que el resultat es coneixerà dintre dos o tres dies. Esperen que el «Grecs Lliures» s'assabentaran del pla en deu dies o dues setmanes ».

Enfront d'aquest impressionant desplegament de forces, l'Exèrcit democràtic oposà 14.000 homes provistos d'artilleria de muntanya de 60 mm. L'estratègia del comandament del general Marcos preveia una combinació de defensa estàtica, basada en punts fortificats i contraofensives destinades a trencar els encercaments dels monarcòfexistes. L'objectiu principal era desgastar l'enemic al màxim, immobilitzar-lo i obligar-lo a utilitzar totes les seves forces en la batalla. D'aquesta manera, les altres formacions de l'Exèrcit democràtic que operen en sectors diferents podrien passar a l'ofensiva i estendre la seva zona d'ocupació. En cas d'un avanç perillós de l'enemic, les forces del Pindó, fidels a les regles de la guerra, passarien a través de les línies enemigues i s'incorporarien als sectors veïns.

Les esperances nordamericanes d'una victòria llampac s'esfumaren, però, al cap d'una setmana de combats. Els atacs llançats al llarg de la frontera albanesa, al sud-oest contra Ciano i al nord-oest contra Nicolai, fracassaren: els andartes, fortificats sòlidament i demostrant una gran combativitat, clavaren literalment les forces d'Atenes al seu lloc de sortida i l'havien fet difícilíssim.

Més al sud, els monarcòfexistes trobaren la mateixa resistència en el sector de Clefítis-Stratians i a l'oest de Doutsico-Eftaxori. Calgué reduir totes les posicions fortificades amb bombardeigs massius i artilleria i atacs repetits i costosos en homes i material. Fou el fracàs total de l'estratègia llampac dels nordamericans.

La presa de les altures defensades per les tropes democràtiques fou molt més difícil que els nordameri-

Quantants del comerç soviètic, la qual cosa fa que, d'acord amb el pla, la majoria de productes arribin al consumidor i al qual es ven als preus determinats.

Quant pugen les despeses del comerç de la U. R. S. S.? Són encara força elevats i constitueixen per terme mig un 10 per cent, incloent, com és natural, les despeses de transport. No obstant, són molt més baixos que en el comerç dels països capitalistes i tendeix a baixar. En el comerç soviètic no hi ha despeses improductives. No obstant, existeixen despeses que no es coneixen en el comerç capitalista: les grans despeses de les assegurances socials per a tots els empleats del comerç, de la instrucció gratuïta que se'ls dona, etc.

Per la tercera canal, el comerç col·lectiu, arriben a la població els excedents de la producció per al mercat dels col·lectius, dels col·lectius i dels paguesos individuals, una vegada han completat aquests llurs obligacions amb l'Estat i han satisfet llurs necessitats personals de la producció. El Govern soviètic estimula per tots els mitjans el comerç col·lectiu i ajuda el seu desenvolupament, puix que augmenten els recursos mercantils del país i es satisfan millor les demandes del poble.

El descompte sobre els preus oficials al detall a les empreses comercials. És per aquesta raó, que una mateixa mercaderia costa igual en els sumptuosos magatzems de la capital que en les modestes botigues de províncies o en les barriades obreres. Si en les regions que es troben a gran distància es nota alguna diferència de preu, això és degut a les despeses de transport.

El comerç a l'engròs del comerç constitueixen els establiments de venda al detall. Entre ells existeixen enormes magatzems, botigues normals, comerços especials i una extensa xarxa de quioscos, venedors ambulants i distribuïdors a domicili.

En els comerços pertanyents a les organitzacions de l'Estat és allà on es proveeix fonamentalment la població de les ciutats soviètiques i de les barriades obreres. En aquests comerços, quioscos i botigues es venen mercaderies, fabricades en llur immensa majoria, per les empreses industrials de l'Estat. Totes les mer-

caderies es venen a preus marcats per l'Estat, i a les empreses comercials, cada establiment a la vista del públic. Per a cobrir les despeses del comerç, les empreses industrials de l'Estat, en vendre la seva producció, fan un descompte sobre els preus oficials al detall a les empreses comercials. És per aquesta raó, que una mateixa mercaderia costa igual en els sumptuosos magatzems de la capital que en les modestes botigues de províncies o en les barriades obreres. Si en les regions que es troben a gran distància es nota alguna diferència de preu, això és degut a les despeses de transport.

El comerç a l'engròs del comerç constitueixen els establiments de venda al detall. Entre ells existeixen enormes magatzems, botigues normals, comerços especials i una extensa xarxa de quioscos, venedors ambulants i distribuïdors a domicili.

En els comerços pertanyents a les organitzacions de l'Estat és allà on es proveeix fonamentalment la població de les ciutats soviètiques i de les barriades obreres. En aquests comerços, quioscos i botigues es venen mercaderies, fabricades en llur immensa majoria, per les empreses industrials de l'Estat. Totes les mer-

caderies es venen a preus marcats per l'Estat, i a les empreses comercials, cada establiment a la vista del públic. Per a cobrir les despeses del comerç, les empreses industrials de l'Estat, en vendre la seva producció, fan un descompte sobre els preus oficials al detall a les empreses comercials. És per aquesta raó, que una mateixa mercaderia costa igual en els sumptuosos magatzems de la capital que en les modestes botigues de províncies o en les barriades obreres. Si en les regions que es troben a gran distància es nota alguna diferència de preu, això és degut a les despeses de transport.

Quantants del comerç soviètic, la qual cosa fa que, d'acord amb el pla, la majoria de productes arribin al consumidor i al qual es ven als preus determinats.

A través de la nova Polònia democràtica i popular

per Miquel FLORENSA

GRÀCIES als esforços de la Federació d'Alumnes de la Joventut Democràtica tingué lloc a Varsòvia, del 8 al 18 d'agost, i per primera vegada en la història, una reunió internacional de joves treballadors.

Als joves treballadors de 46 països envien llurs representants a la capital de Polònia perquè estudiessin la millor manera de lluitar contra l'opressió i l'opressió dels imperialsistes, contra llur política de guerra, contra les crisis que ja es fan sentir en diversos països, contra l'atur forçós i la misèria per a les joves generacions.

Entre les importants resolucions de la Conferència vull destacar aquella que fa referència a la solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i l'opressió dels imperialsistes, contra llur política de guerra, contra les crisis que ja es fan sentir en diversos països, contra l'atur forçós i la misèria per a les joves generacions.

La gran obra de crear la nova Polònia democràtica i popular.

A l'Europa els alemanys destruïren gairebé totalment la foneria «Huto Koscuzko». Avui funcionen novament 7 alts forns d'una capacitat de 100 tones i s'ha construït un nou alt forn de 450 tones. La producció actual sobrepasa de 150 per cent la del 1939. Al costat de la foneria hi ha el Club dels obrers amb una magnífica biblioteca, teatre, sala de jocs, de música, etc.

A Lodz, vella ciutat industrial i centre revolucionari on es fabricuen el 45 per cent dels productes tèxtils del país, van visitar una fàbrica on hi ha unes mil treballadores, el 70 per cent dels quals són dones. Ací la producció ha augmentat en un 60 per cent en relació al 1939. Com totes les fàbriques, aquesta té la seva casa breu i el jardí d'infants on les mares poden deixar llurs fills mentre treballen. No manca tampoc el Club obrer, una piscina i un camp d'esports on els treballadors, després de la jornada, hi van en gran nombre, molts d'ells per a preparar-se per a la propera Olimpíada de Varsòvia.

El salari mitjà dels obrers és de 12.000 estolits mensuals, encara que n'hi ha molts, sobretot entre els establiments noves, que guanyen molt més, com els obrers de la indústria química, que guanya 18.000 estolits. Amb tot, el salari que cobren en efectiu representa únicament una part dels ingressos efectius. Els obrers mengen a les cantines, a càrrec de l'empresa, i el dia que no hi mengen reben una indemnització equivalent. Els treballadors poden comprar a les cooperatives de les fàbriques on les mercaderies són un 30 per cent més barates que a les botigues del mercat lliure. Així, per exemple, un quiló de pa costa 38 estolits, però la cooperativa el proporciona per 3 estolits. Ultra les cooperatives, hi ha també les botigues de l'Estat en les quals els preus són un 15 per cent més econòmics que en el comerç privat. A més es dona un lot de queviures gratuïts als obrers i tenen el preu del cinema reduït. A les vacances tenen el tren de franc i paguen només 50 estolits diaris de pensió.

Una de les coses que més impressiona recorrent la nova Polònia és la participació dels joves en el treball i el gran entusiasme que hi ha. Els joves són els primers en les brigades de zoc i els primers que sobrepassen les normes establertes.

En el «S. P.» (Al Servei de Polònia), brigades de treball per a la reconstrucció, tots s'esforçen, amb un gran esperit d'emulació, a veure qui treballa més i millor. La joventut polonesa, a més d'oprimida i salvament explotada, gaudix avui dels fruits de la victòria. Sembla que el país democràtic ha estat molt alt i per això mateix treballa amb tant d'entusiasme per

La gran obra de crear la nova Polònia democràtica i popular.

A l'Europa els alemanys destruïren gairebé totalment la foneria «Huto Koscuzko». Avui funcionen novament 7 alts forns d'una capacitat de 100 tones i s'ha construït un nou alt forn de 450 tones. La producció actual sobrepasa de 150 per cent la del 1939. Al costat de la foneria hi ha el Club dels obrers amb una magnífica biblioteca, teatre, sala de jocs, de música, etc.

A Lodz, vella ciutat industrial i centre revolucionari on es fabricuen el 45 per cent dels productes tèxtils del país, van visitar una fàbrica on hi ha unes mil treballadores, el 70 per cent dels quals són dones. Ací la producció ha augmentat en un 60 per cent en relació al 1939. Com totes les fàbriques, aquesta té la seva casa breu i el jardí d'infants on les mares poden deixar llurs fills mentre treballen. No manca tampoc el Club obrer, una piscina i un camp d'esports on els treballadors, després de la jornada, hi van en gran nombre, molts d'ells per a preparar-se per a la propera Olimpíada de Varsòvia.

El salari mitjà dels obrers és de 12.000 estolits mensuals, encara que n'hi ha molts, sobretot entre els establiments noves, que guanyen molt més, com els obrers de la indústria química, que guanya 18.000 estolits. Amb tot, el salari que cobren en efectiu representa únicament una part dels ingressos efectius. Els obrers mengen a les cantines, a càrrec de l'empresa, i el dia que no hi mengen reben una indemnització equivalent. Els treballadors poden comprar a les cooperatives de les fàbriques on les mercaderies són un 30 per cent més barates que a les botigues del mercat lliure. Així, per exemple, un quiló de pa costa 38 estolits, però la cooperativa el proporciona per 3 estolits. Ultra les cooperatives, hi ha també les botigues de l'Estat en les quals els preus són un 15 per cent més econòmics que en el comerç privat. A més es dona un lot de queviures gratuïts als obrers i tenen el preu del cinema reduït. A les vacances tenen el tren de franc i paguen només 50 estolits diaris de pensió.

Una de les coses que més impressiona recorrent la nova Polònia és la participació dels joves en el treball i el gran entusiasme que hi ha. Els joves són els primers en les brigades de zoc i els primers que sobrepassen les normes establertes.

En el «S. P.» (Al Servei de Polònia), brigades de treball per a la reconstrucció, tots s'esforçen, amb un gran esperit d'emulació, a veure qui treballa més i millor. La joventut polonesa, a més d'oprimida i salvament explotada, gaudix avui dels fruits de la victòria. Sembla que el país democràtic ha estat molt alt i per això mateix treballa amb tant d'entusiasme per

La gran obra de crear la nova Polònia democràtica i popular.

Rubén RUIZ IBARRURI heroi espanyol de Stalingrad

un càlid homenatge a tots els caiguts en la lluita contra el nazi-fel-

Fa cinc anys, el dia 3 de setembre del 1943, morí a Stalingrad el jove patriota espanyol Rubén Ruiz Ibarruri, combatent de la nostra guerra, capità de l'Exèrcit soviètic, heroi de la defensa de la ciutat de Stalin.

Caigué en la gran batalla que trenca l'espina de l'Exèrcit nazi i marca el tombant decisiu de la guerra donant als pobles confiança en llurs propies forces i possibilitant la lluita alliberadora de la classe obrera i les masses populars de tots els països d'Europa ocupats pel hitlerisme.

Els milions d'herois que, igual que Rubén Ruiz Ibarruri, caigueren defensant la gran ciutat del Volga i les terres soviètiques, feren possible, amb el sacrifici de llur sang generosa la victòria de les forces del socialisme i del progrés contra el feixisme i la reacció internacional. Gràcies a llur sacrifici el món pogué alliberar-se del nazisme.

Avui, quan totes les forces de la reacció i del feixisme, tots els nazis derrotats per l'Exèrcit soviètic aixequen el cap i intenten tornar a l'ajut que reben de l'imperialisme nord-americà, hem de reïre, amb emoció,

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

Després de la Conferència i gràcies a la «Z. M. P.» (Unió de la Joventut Democràtica) visitarem una bona part del país. Sobre el terreny poguem veure com es reconstruïx el país que després de la U. R. S. S. ha sofert més de la guerra. Vam veure un poble que gaudix d'una veritable democràcia i llibertat i en la qual la joventut, segura del seu avenir, amb el treball, participa amb entusiasme en

CONTRA EUROPA

El projecte ben detallat: Burlar-se dels països de l'occident d'Europa, amnistiar els nazis, fer de l'Alemanya occidental la base estratègica per a la marxa cap a l'Est. Aquest senyor no té manies per a escriure coses com aquesta: « Jo considero molt aquests problemes sota el punt de vista capitalista que anima que els negocis vagin bé i que donin els beneficis corresponents ».

A Itàlia i altres països d'Europa, els nordamericans han llançat aquesta política amb la compra de valors, amb converses amb bastidors, amb promeses grandioses i amenaces disbaratades.

Després han posat la mà en els canvis de Govern i en els canvis de sotmetre les masses populars. Els gasos lacrimògens, la sang vessada a Milà, Palerm i altres ciutats, els canvis de Govern, els beneficis corresponents als senyors Brown i al seu país, els bombardigs aeris de vastes regions de Grècia formen part dels « negocis » d'aquest gentianem.

« El tren de l'amistat » ha dut moltes de pa i pells de canals als europeus afamats. Però per a recordar-los els mitjans dels quals disposen els detentors de la bomba atòmica, els vaixells de guerra nordamericans navegaven al mateix temps per la Mediterrània. I quant als països de democràcia nova, els països han rebut desenes de notes amenaçadores i, per mitjà, les visites d'« encusats » agents de desorientació.

El toro s'obre camí per Europa.

els defensors de la llibertat i els banderers de la cultura occidental ». Així és com s'ha expressat el «New York Herald Tribune» en la seva edició continental.

Aquests senyors de Wall Street han demostrat prou bé llur concepció de la llibertat amb un nou esport que és molta moda als Estats Units: la caçera de « rojos ». Car, quin motiu ha estat invocat per a acomiadar la petita mecanògrafa Mary Davis? El fet de treballar un cert nombre de dies del mes havia nascut Jerry Baker, els quals tenien l'encàrrec de pelonejar-se de mal gust i, tanmateix, és un episodi de la « depuració » de l'aparell governamental ». Mary Davis s'ha suicidat obrint l'arxeta del gas. Heu's ací com, a casa d'ells, els gentians nordamericans defensen la llibertat.

Els diaris nordamericans semblen documents polítics. Instrueixen milers de causes. Qui ha fet representar — diuen — la comèdia « Profundes arrels »? Què ha anat a fer Caldwell a la U. R. S. S.? Amb qui ha sopat l'actriu « roja » Katharine Hepburn?

Tan vegades els nordamericans només defensen la llibertat a l'estranger. Però les presons de Grècia són plenes i hom hi troba escriptors, professors, estudiants, obrers. Un grec ha estat afusellat perquè a casa seva van trobar-li un volum de Gorkui. L'estudiant Syros ha estat assassinat perquè cridava « Mori el feixisme! » el dia de l'aniversari de l'agressió de Grècia per Mussolini. Al procés dels criminals naziflors que va tenir lloc a Atenes, un dels acusats, el general Miller, va tirar en cara dels britànics i dels nordamericans: « Per què ens dieu assassins? Nosaltres no podem acabar pas amb els guerrillers. Per tal d'intimidar-los, executàvem els habitants. Avui, vosaltres feu igual. Som nosaltres els que us ho hem ensenyat ».

No hi ha res a dir: els deïxebles donen proves de bona aplicació.

La primavera vencerà

Ioèropa? Europa no s'ha rendit encara. Nosaltres, ciutadans soviètics, no parlem de guerra freda, no organitzem manobres al golf de Mèxic i no construïm bases a Filipines. Però sabem, tot treballant a les nostres fàbriques i als nostres laboratoris, als camps, a les oficines, que cada hora de treball, cada pensament, cada objecte fabricat, cada hectàrea sembrada de rou i una victòria obtinguda damunt d'aquests senyors de Wall Street. Ells tenen por de la nostra força, por de la nostra feina. Tenen por dels nostres bancs de treball, dels nostres llibres, de les nostres col·lies.

Els pobles d'Europa miren cap a l'Est amb confiança i cada soldat de Marcos, cada soldat americà, cada soldat d'agència italiana, cada comunista europeu sap que mentre la Unió Soviètica existirà, Europa no serà transformada en una colònia nordamericana.

La primavera vencerà

Ioèropa? Europa no s'ha rendit encara. Nosaltres, ciutadans soviètics, no parlem de guerra freda, no organitzem manobres al golf de Mèxic i no construïm bases a Filipines. Però sabem, tot treballant a les nostres fàbriques i als nostres laboratoris, als camps, a les oficines, que cada hora de treball, cada pensament, cada objecte fabricat, cada hectàrea sembrada de rou i una victòria obtinguda damunt d'aquests senyors de Wall Street. Ells tenen por de la nostra força, por de la nostra feina. Tenen por dels nostres bancs de treball, dels nostres llibres, de les nostres col·lies.

Els pobles d'Europa miren cap a l'Est amb confiança i cada soldat de Marcos, cada soldat americà, cada soldat d'agència italiana, cada comunista europeu sap que mentre la Unió Soviètica existirà, Europa no serà transformada en una colònia nordamericana.

La primavera vencerà

Ioèropa? Europa no s'ha rendit encara. Nosaltres, ciutadans soviètics, no parlem de guerra freda, no organitzem manobres al golf de Mèxic i no construïm bases a Filipines. Però sabem, tot treballant a les nostres fàbriques i als nostres laboratoris, als camps, a les oficines, que cada hora de treball, cada pensament, cada objecte fabricat, cada hectàrea sembrada de rou i una victòria obtinguda damunt d'aquests senyors de Wall Street. Ells tenen por de la nostra força, por de la nostra feina. Tenen por dels nostres bancs de treball, dels nostres llibres, de les nostres col·lies.

Els pobles d'Europa miren cap a l'Est amb confiança i cada soldat de Marcos, cada soldat americà, cada soldat d'agència italiana, cada comunista europeu sap que mentre la Unió Soviètica existirà, Europa no serà transformada en una colònia nordamericana.

La primavera vencerà

Ioèropa? Europa no s'ha rendit encara. Nosaltres, ciutadans soviètics, no parlem de guerra freda, no organitzem manobres al golf de Mèxic i no construïm bases a Filipines. Però sabem, tot treballant a les nostres fàbriques i als nostres laboratoris, als camps, a les oficines, que cada hora de treball, cada pensament, cada objecte fabricat, cada hectàrea sembrada de rou i una victòria obtinguda damunt d'aquests senyors de Wall Street. Ells tenen por de la nostra força, por de la nostra feina. Tenen por dels nostres bancs de treball, dels nostres llibres, de les nostres col·lies.

Els pobles d'Europa miren cap a l'Est amb confiança i cada soldat de Marcos, cada soldat americà, cada soldat d'agència italiana, cada comunista europeu sap que mentre la Unió Soviètica existirà, Europa no serà transformada en una colònia nordamericana.

La primavera vencerà

Ioèropa? Europa no s'ha rendit encara. Nosaltres, ciutadans soviètics, no parlem de guerra freda, no organitzem manobres al golf de Mèxic i no construïm bases a Filipines. Però sabem, tot treballant a les nostres fàbriques i als nostres laboratoris, als camps, a les oficines, que cada hora de treball, cada pensament, cada objecte fabricat, cada hectàrea sembrada de rou i una victòria obtinguda damunt d'aquests senyors de Wall Street. Ells tenen por de la nostra força, por de la nostra feina. Tenen por dels nostres bancs de treball, dels nostres llibres, de les nostres col·lies.

Els pobles d'Europa miren cap a l'Est amb confiança i cada soldat de Marcos, cada soldat americà, cada soldat d'agència italiana, cada comunista europeu sap que mentre la Unió Soviètica existirà, Europa no serà transformada en una colònia nordamericana.

Una mica d'encens

El toro de Wall Street que es considera un Júpiter s'ha desmuntat, però, si no l'ajut de Déu, almenys el seu administrador.

El president dels Estats Units ha adreçat un missatge al papa de Roma concebut en aquests termes: « Vull dir que és possible per unir les forces que defensen una moral... Els temps actuals exigeixen una fe encara més sòlida per tal que nosaltres puguem combatre si cal... car la Vostra Santetat té de saber que els Estats Units són un país cristià ».

El tot seguit el papa va fer aquesta declaració als membres de la missió militar nordamericana: « Caldria aplicar la força per a la defensa de les Illes i de l'ordre ».

El papa ha comprès perfectament allò que els gentians de Wall Street exigeixen d'ell. El sacrilegi no l'afecta pas més de l'altre, els pelegrins nordamericans, al país dels quals es admirar aquest cartell publicitari que vanta les excel·lències de la « coca-cola » en aquestes termes: « Si a Jesús crucificat li haguessin donat coca-cola en comptes d'una esponja, hauria vingut a morir molt més plentament satisfet ». El país cristià... no negarem que sap fer diners amb tot.

El quadre no manca pas de nota pintoresca: el pseudo Júpiter s'arrossega cap Europa mentre el papa, tot fent anar el seu morri, mormona aquests mots: « Cal aplicar la força, cal aplicar la força... ».

Una manera exemplar de viure

El «New York Herald Tribune» assegura, doncs, que els europeus han de prendre exemple dels nordamericans. Quina cara! Car els llançats han introduït també una nova concepció de l'amor. Després de Petrarca, Heine, Putxquin, heu's ací que arriba un « toro » decidit a guanyar uns quants milions amb una nova marca de vermell per als llavis. Aquest llançat tan emprenedor va trobar un tal Joseph Roberts i una noia anomenada Jerry Baker, els quals tenien l'encàrrec de pelonejar-se sense parar, des de les nou del matí fins a migdia i de les dues de la tarda fins a les sis del vespre dintre l'aparador d'un gran magatzem. Van estar un any i mig fent aquesta feina, però el « toro » els va acomiadar. Havia trobat la manera de reemplaçar-los per un « robot » que donava 1.200 petons l'hora i demostrava la perfecció la qualitat irrefutable del vermell per als llavis.

L'escriptor britànic Priestley, conegut per les seves simpaties americanòfiles, no ha pogut estar-se d'escriure un llibre titulat « Vosaltres sou la causa de la inquietud del món » i en el qual diu:

« Per quina raó us passeu les tardes a contemplar aquestes cascades d'abrics? Per què aquesta ronda trepidant de tavernes exòtiques, de sexualitat primària, d'esclats de llum i de pensaments obscurs ha de voltar cada vegada més de pressa? Què teniu? Exposeu les vostres llàmpares enlluernadores, els vostres magnífics automòbils, les vostres mitges boniques, els

El Congrés dels Sindicats xinesos a Carbin

El primer d'agost es va reunir a Carbin el Congrés dels Sindicats Xinesos. En aquest Congrés, que és el primer celebrat després de dinou anys, hi han estat amplament representats els Sindicats, no solament de les províncies alliberades, sinó també els d'aquelles regions controlades pel Cuomintang. Els representants dels obrers de Xangai, de Nanquín, de Peipín i altres centres industrials de Xina, malgrat les enormes dificultats, van crear la línia de foc per a participar-hi. Les declaracions que van fer al Congrés són un testimoni del desig que sent el poble xinès de veure als seus països constituïts en Estat unificat, independent i democràtic.

El Congrés Sindical de Carbin assembla una fita important en la lluita victoriosa portada a cap pels

La democràcia mundial recolza l'acció del nostre poble per salvar els 80 patriotes catalans

A propòsit de la Volta ciclista a Catalunya Un nou atac franco-falangista contra el nostre poble

La indignació causada arreu del món pels procediments terroristes del franquisme que fa escarni de la dignitat humana i dels drets elementals de l'home es materialitza.

Volem destacar avui la Resolució del Tercer Congrés de l'Associació Internacional de Juristes Demòcrates celebrat recentment a Praga. Els representants dels juristes de tots els països s'han aixecat resoltament i decididament contra la farsa sagrant de l'anomenada «justícia» dels Tribunals franquistes i han denunciat davant del món el règim franquista com la negació de qualsevol principi legal, com el regne de l'arbitrarietat terrorista i del salvatisme més sàdic.

Coincidint amb la petició que ha fet el nostre secretari general, company Joan Comorera, perquè es nomeni una COMISSIÓ INTERNACIONAL D'INVESTIGADORA que vagi a Espanya i comprovi els crims del franquisme, el Congrés de Praga ha nomenat una Delegació de juristes perquè obtingui la revisió de les condemnes dictades pels Tribunals de Franco i exigeixi garanties en els nous processos, especialment en els dels 80 patriotes catalans de Barcelona.

A la Gran Bretanya, els advocats de la «Haldane Society» han acordat enviar un dels seus membres a Barcelona perquè practiqui a la defensa dels 80 antifranquistes en perill de mort. I un altre advocat, britànic, Mr. Clark, es proposa participar també en la defensa dels patriotes catalans i ja ha demanat el visat.

De França, per iniciativa del Socors Popular Francès, i gràcies a l'esforç econòmic de les masses populars franceses que aporten llur dòlar a la subscripció oberta per «La Défense», marxaran a Barcelona dos distingits advocats, Mrs Simone Perrot i Mrs Gonfréville.

Aquests fets, agafats entre molts d'altres, demostren com han respost a les nostres crides les forces democràtiques i amigues de la República d'arreu del món.

Si perseverem en la nostra acció i fem de la campanya, cada vegada més un ampli moviment d'unitat antifranquista i republicana, forem recular el botz, salvarem aquests 80 patriotes exemplars, orgull i exemple de la Catalunya combatent i republicana.

Davant la imminència del Consell de guerra amb procediment sumaríssim, fem un nou esforç. Més mobilització, més unitat contra el terror. Més acció.

Magnífica mobilització al districte 13 de París

Aquesta setmana darrera, la mobilització per salvar la vida i la llibertat dels 80 patriotes catalans processats a Barcelona ha estat magnífica en aquest districte de París. Entre altres, s'han enviat 2 cartes al Consolat francès de Barcelona amb 121 signatures; 2 cartes al consolat dels Estats Units amb 99 signatures; 1 carta al de la Gran Bretanya, amb 64 signatures; 1 carta al President de la República Francesa amb 63 signatures; 1 al capità general de Catalunya amb 41 signatures; i al governador civil de Barcelona amb 50 signatures i 1 al president de la Diputació provincial de Barcelona amb 35 signatures.

A la Policlínica dels metal·lúrgics

Els metges, practicants, infermeres, personal administratiu i altres treballadors de la Policlínica del Sindicat Metal·lúrgic de París han enviat una carta amb 133 signatures al secretari general de l'O. N. U. demanant-li que intervingui a favor dels processats de Barcelona.

Els treballadors de l'aeroport d'Orly

Un grup de 81 treballadors de l'aeroport d'Orly (Sena) han enviat una carta de protesta al Jutjat militar de Barcelona.

A Courbevoie

Els obrers de la fàbrica «Duplex» de Courbevoie (Sena) han enviat una carta de protesta a les autoritats de fet de Barcelona. La carta va signada per 19 francesos antifranquistes.

Un míting a St. Denis

El passat dia 7 es celebrà a Saint-Denis un míting popular per a protestar contra el procés militar dels 80 patriotes catalans de Barcelona. Hi assistiren més de 1.000 persones i després d'aprovar-se resolucions de protesta, es recolliren més de 800 signatures en diverses cartes que han estat enviades a les autoritats de fet de Barcelona.

El veïns de Drancy protesten

Els veïns de Drancy (Sena) han redactat i enviat aquests darrers dies 8 cartes amb 250 signatures al Jutjat número 2 de Barcelona protestant contra el Consell de guerra amb procediment sumaríssim.

A Nanterre

El Comitè Intersindical de la C. G. T. de Nanterre (Sena) ha enviat diverses cartes de protesta a Barcelona. Un grup de 35 veïns d'aquesta localitat han enviat una carta de protesta al bisbe de Barcelona.

A St. Ouen

La Comissió unitària formada en aquesta localitat per recollir la Crida guerrillera de Llevant i Aragó, ha pres a la seva mans la campanya a favor dels 80 patriotes catalans de Barcelona. Sola el seu comitè s'han enviat moltes cartes a l'O. N. U. i a Barcelona protestant contra el Consell de guerra.

Una topada a la província de Cuenca

La nit del 20 d'agost els guerrillers d'una de les unitats que operen per la província de Cuenca van tenir una topada prop de la capital, amb les forces de la guàrdia civil d'aquella Comandància. Després de combatre una llarga estona i de fer recular els guàrdies que intentaven assaltar la posició en la qual els guerrillers s'havien fet forts, els patriotes van retirar-se en bon ordre i sense cap baixa a llurs punts de concentració.

Un guàrdia civil mort a Betanzos

Al carrer Quiroga de Betanzos, província de la Corunya, un guerriller de la Quarta Agrupació fou descobert i atacat per una parella de la guàrdia civil, la nit del 30 d'agost. Però el patriota es va defensar amb gran coratge i després de la qual cosa va caure mort el guàrdia Vicente Márquez Sierra. El guerriller va poder fugir i tornar a la seva unitat.

Els cops dels guerrillers fan baixar la moral de l'enemic

Segueix la desmoralització en les rengleres de la guàrdia civil degut al grau a què arriba la lluita i la combativitat de les forces guerrilleres. Per això hi ha tants expedients incoats contra guàrdies castigats per «negligència».

Dels darrers dels quals tenim notícia, figuren, entre altres, el guàrdia de la Comandància de Tarragona, Francisco Garcia Soler, acusat d'haver demostrat poc zel, i per la mateixa falta, el de Santander, Manuel Vidal.

Per altra banda, el 31 d'agost es va succeir a Escalada, província de Burgos, el guàrdia Mariano Sanz Sanz, que estava destinat a una de les zones d'intensa activitat guerrillera.

A Villamontilla, província de Zamora, resultat d'una final d'agost, el guàrdia Cipriano Pérez Zambrano, de la Comandància de Madrid, s'instrueixen diligències per tal com sembla que es tracta d'un intent d'automutilació.

La protesta popular obliga el Govern a sancionar dos guàrdies civils

Alguns dels esbirros de la guàrdia civil tan us de l'autorització que el règim els dona de no fer presoners i d'aplicar la llei de fugues, que cada cop es miren menys de salvar les formes: assassinats allà on els sembla i amb quatre ratlles d'un co-

LA «HALDANE SOCIETY» ENVIÀ UN ADVOCAT A BARCELONA

El senyor John Eiton, secretari de la «HALDANE SOCIETY», — Organització d'avocats socialistes afiliada al Partit Laborista de la Gran Bretanya —, ha enviat una carta al nostre secretari general, company Joan Comorera, manifestant-li que han acordat enviar a Barcelona un advocat per tal que participi en la defensa dels 80 patriotes catalans en perill.

Actes de protesta a les Boques del Ròdan

Per a protestar contra el procés dels 80 patriotes de Barcelona s'han celebrat darrerament a les Boques del Ròdan diversos actes públics amb força assistència d'antifranquistes francesos i espanyols i al final dels quals s'han aprovat resolucions de protesta que han estat enviades a Barcelona.

Entre altres, s'han celebrat actes a Arles, La Ciotat, Martigues, Marignac, Miramas, així com a Proprieville i St.-Henri (Marsella).

A Gardanes i Meyreuil

A Gardanes i Meyreuil (B. del R.), el Sindicat de Minaires, el P. C. F. i l'U. J. R. F. han adreçat diverses cartes de protesta a les autoritats de fet de Barcelona.

A Montpellier

Els demòcrates francesos d'aquesta localitat han enviat diverses cartes de protesta a les autoritats de fet de Barcelona. Entre altres, hi ha una amb 105 signatures al Jutjat militar de Barcelona, una amb 410 signatures al governador civil, una amb 109 signatures al comandant militar de Barcelona i una altra amb 95 signatures al Jutjat número 2 de Barcelona.

A Oran ha reprès la mobilització

Davant la imminència del Consell de guerra contra els 80 patriotes catalans, a Oran ha reprès magníficament la campanya contra el terror franquista.

Entre altres, volem citar avui dues cartes del P. C. d'Algeria al Jutjat militar i al governador de Barcelona. Cartes de la Unió de Dones d'Algeria, regió d'Oran i del Socors Popular d'Algeria, secció d'Oran, al governador civil, al bisbe, Jutjats militars i Ajuntament de Barcelona.

La «Llar Catalana» i la U. G. T. de Catalunya d'Oran s'ha adreçat al secretari general de l'O. N. U. i als ambaixadors de la Gran Bretanya i Estats Units a París demanant llur intervenció a favor dels 80 patriotes catalans.

Els antifranquistes algerins han enviat una pila de cartes amb més de 1.500 signatures al secretari general de l'O. N. U. i al ministre d'Asseriors estrangers de França i als ambaixadors dels Estats Units i de la Gran Bretanya a París.

La Unió de la Joventut Democràtica d'Algeria, en nom dels seus 8.000 afiliats i la Unió de Dones d'Algeria han adreçat cartes de protesta a l'alcalde de Barcelona, al jutge del Tribunal número 2, al capità general de Catalunya i al consolat de França a Catalunya, denuncia.

Els Sindicats d'Algèria

La mobilització ha estat particularment intensa entre la classe obrera d'Algèria. El Sindicat de Treballadors de la Construcció; de Materials de Construcció i Treballadors públics; el Sindicat de Metal·lúrgics; la Federació dels Serveis Sanitaris; la Unió Algerina de Sindicats de Transport; Unió Regional de Treballadors de l'Estal; el Sindicat d'Indústries Químiques i similars; el Sindicat dels Serveis Públics d'Alger; el Sindicat del Vestit i Tèxtil; el Sindicat d'Inseriors Marítims i A. D. G. S.; el Sindicat general d'Empleats de Comerç; Sindicat de Portuaris d'Alger; Unió Sindical Construcció-Fusta; Sindicat General de la Fusta i el Sindicat de Pintors han signat conjuntament cartes al consolat francès de Barcelona, al Tribunal número 2 i a l'alcalde de Barcelona i al capità general de Catalunya.

Més protestes dels Sindicats

Les diverses Federacions d'Indústria de la C. G. T. d'Oran, entre les quals hi ha la Unió de Sindicats Confederats, Unió Regional de Ponts i Camins, de la Metal·lúrgia, de la Construcció i Fusta, de l'Alimentació, de Plaquers, de Productes Químics, del Tèxtil, del Transport, dels Obrers agrícoles, del Personal Civil del Departament de la Guerra, del Personal Civil del Parc d'Artilleria, Gas i Electricitat, Vins, Empleats de Comerç d'Oficines i d'Empleats i Obrers de l'Ajuntament, han escrit cartes de protesta al governador civil, al bisbe, al Jutjat militar i al jutge del Tribunal número 2 de Barcelona, a l'Ajuntament i al consolat de França.

Diverses vegades hem denunciat el règim franquista, ultra el seu caràcter criminal, com un règim de lladres de la pitjor mena. Començant pels jerarques més alt plaques, fins a l'últim, fins al darrer de la colla, tot el que es dedica a la fructuosa feina de robar i d'enriquir-se a esquena del poble, el qual mai com ara no havia patit tanta misèria ni tanta gana.

A les moltes malifetes ja conegudes, que s'obren el to, fins al darrer de la colla, tot el que es dedica a la fructuosa feina de robar i d'enriquir-se a esquena del poble, el qual mai com ara no havia patit tanta misèria ni tanta gana.

A les moltes malifetes ja conegudes, que s'obren el to, fins al darrer de la colla, tot el que es dedica a la fructuosa feina de robar i d'enriquir-se a esquena del poble, el qual mai com ara no havia patit tanta misèria ni tanta gana.

A les moltes malifetes ja conegudes, que s'obren el to, fins al darrer de la colla, tot el que es dedica a la fructuosa feina de robar i d'enriquir-se a esquena del poble, el qual mai com ara no havia patit tanta misèria ni tanta gana.

Fa poc ha tingut lloc la Volta ciclista a Catalunya. Aquesta manifestació esportiva que en temps de la República havia gaudit d'un cert prestigi internacional i que per als catalans significava «la volta» del règim franquista i d'una manera particular engany, ha estat un veritable desastre i un motiu de desprestigi per a Catalunya.

Independèntment d'altres factors que han ajudat al fracàs, com són el mal estat en què es troben actualment les carreteres a casa nostra, a conseqüència de la incúria del règim, la causa real del suïcidi avorrit és de raons essencialment polítiques. La Volta a Catalunya ha fracassat, perquè era una manifestació catalana, perquè així ho han volgut els jerarques falangistes i, especialment, el sinistre general Moscardó.

I això no s'ha produït per casualitat. El franquisme no desaprofita cap ocasió per a exterioritzar l'odi profund que sent contra Catalunya i per a ferir en el més íntim els sentiments nacionals dels catalans.

Amé el sinistre afany de destruir Catalunya, de no deixar en peu cap vestigi de la seva personalitat nacional, el franco-falangisme ha superat amb escreix i en vilesa els crims i ofenses comesos contra la nostra pàtria pel malleit Felip V, típic representant atàstora de les forces reaccionàries i feudals que, avui, donen vida i alimenten el franquisme.

Desparegudes les llibertats nacionals que Catalunya assolí amb la República, amb l'esperit del sàdic que es rabeja amb la sang de la seva víctima, Franco i la seva banda de pistolers falangistes, tot ho han fet per a matar Catalunya.

Han prohibit i perseguït l'ús de la nostra llengua i bandera; han destruït la nostra cultura; han volgut fer mitja casa amb els nostres costums; han volgut desfer la nostra economia; han saquejat i destruït les nostres institucions més venerables; han volgut acabar amb tot el que era bagatge i patrimoni de Catalunya, expressió de la seva personalitat com a poble nacional.

Malgrat el greu dany comès, no han pogut, però, assolir tots els seus propòsits. L'ànima nacional del nostre poble ha continuat batentant amb la seva força fent recular moltes vegades els seus plans, obligant el règim a haver de fer a contràmbul alguns canvis.

S'ataca Catalunya, se la vol transformar en una «provincia», més perquè el problema nacional de Catalunya ha estat i és un moviment de masses essencialment polítiques. La Volta a Catalunya ha fracassat, perquè era una manifestació catalana, perquè així ho han volgut els jerarques falangistes i, especialment, el sinistre general Moscardó.

Aquesta política d'atac constant a la nacionalitat de Catalunya, i en aquest cas concret darrerament a la Volta a Catalunya, denunciant la voluntat del règim de destruir Catalunya i de no deixar en peu cap vestigi de la seva personalitat nacional, el franco-falangisme ha superat amb escreix i en vilesa els crims i ofenses comesos contra la nostra pàtria pel malleit Felip V, típic representant atàstora de les forces reaccionàries i feudals que, avui, donen vida i alimenten el franquisme.

Desparegudes les llibertats nacionals que Catalunya assolí amb la República, amb l'esperit del sàdic que es rabeja amb la sang de la seva víctima, Franco i la seva banda de pistolers falangistes, tot ho han fet per a matar Catalunya.

Han prohibit i perseguït l'ús de la nostra llengua i bandera; han destruït la nostra cultura; han volgut fer mitja casa amb els nostres costums; han volgut desfer la nostra economia; han saquejat i destruït les nostres institucions més venerables; han volgut acabar amb tot el que era bagatge i patrimoni de Catalunya, expressió de la seva personalitat com a poble nacional.

Dos Ajuntaments més que protesten

Els alcaldes de USSAT-LES-BAINS i NIJAX-ARIGNAC, de l'Ariege, han enviat sengles cartes de protesta a l'alcalde de Barcelona demanant que es suspengui el Consell de guerra contra els 80 patriotes catalans i se'ls jutgi davant un Tribunal civil i amb garanties de defensa.

Els regidors de Tarascon d'Ariege

Un nombrós grup de regidors de l'Ajuntament de TARASCON D'ARIEGE han enviat una carta a l'alcalde de Barcelona reclamant que els 80 patriotes catalans siguin jutjats per un Tribunal civil i amb garanties de defensa.

EXIT DE LA SUBSCRIPCIÓ DE «LA DEFENSE»

Segueix amb èxit la subscripció oberta pel periòdic «La Défense», òrgan del Socors Popular Francès, per cobrir les despeses dels advocats que aniran a Barcelona a defensar els 80 patriotes catalans. Diputats, Consellers de la República, Consellers de la Unió Francesa, intel·lectuals, antifranquistes de diferents ideologies, han respost amb entusiasme a la iniciativa de «La Défense» i han enviat llur dòlar per contribuir així a salvar la vida i la llibertat dels 80 patriotes catalans.

Els regidors de Tarascon d'Ariege

Un nombrós grup de regidors de l'Ajuntament de TARASCON D'ARIEGE han enviat una carta a l'alcalde de Barcelona reclamant que els 80 patriotes catalans siguin jutjats per un Tribunal civil i amb garanties de defensa.

L'aportació del P. C. F.

«La Défense» anuncia que el secretari del Partit Comunista Francès ha enviat 10.000 francs per a contribuir a les despeses de la trama d'advocats a Barcelona.

A la fàbrica «Citroen»

Els 30 obrers d'una secció de la fàbrica «Citroen-Grenelle» de París han adreçat una energia carta de protesta contra el Consell de guerra a l'alcalde de Barcelona.

Segueix la campanya periodística

Aixecant-se contra el nou crim que Franco i la Falange preparen a Barcelona contra els 80 patriotes catalans, la premsa democràtica francesa, continua la seva campanya de protesta.

Al districte 10 de París

Un grup de 45 veïns del districte 10 de París han enviat dues cartes al Jutjat número 2 de Barcelona i als ambaixadors de la Gran Bretanya i Estats Units a París demanant llur intervenció a favor dels 80 patriotes catalans.

El Centre Intersindical del 13

El Centre Intersindical (C. G. T.) del districte 13 de París, i en nom dels seus 30.000 afiliats, ha escrit una energia carta de protesta a l'ambaixador de Franco a París.

Un nou fet de resistència pagesa

El nostre òrgan central, «TREBALL», que apareix clandestinament a Barcelona, ens informa que darrerament a Mequignosa s'ha produït un nou fet de lluita pagesa. Durant tots els anys de dominació falangista, els estraperlistes de la Fiscalia de Taxes s'emportaven del poble la totalitat de la collita de l'oli. Per bé que els prometen que pels mesos de juny o juliol els farien un segon repartiment de la ració que els corresponia, foren unes promeses que mai no es van complir. Raó per la qual els propis productors es veien obligats a adquirir a preus de mercat negre el mateix oli que havien lluitat a preus «oficials».

Els viatjants de París

La Cambra Sindical de Viatjants de Comerç de la regió parisenca han enviat cartes de protesta contra el procés militar dels 80 patriotes catalans al Tribunal militar i al governador civil de Barcelona, i al jutge del Tribunal número 2, i al capità general de Catalunya. També s'ha adreçat al consolat francès de Barcelona demanant que intervingui.

El Sindicat de «Renault»

El Buró Sindical de la gran fàbrica «Renault» ha escrit sengles cartes als consols de França a Barcelona i Madrid demanant que intervinguin a favor dels 80 patriotes catalans processats.

Vuitanta patriotes catalans estan en perill

Setze d'ells tenen llur vida amenaçada:

ANGEL CARRERO, PÉREZ VALVERDE, NUMEN MESTRES, WILSON BATLLE, JOAQUIM PUIGPIDEMUNT, FERRAN RIU, CARLES SANCHO, MANUEL RIVACOVA, CARLES MARTINEZ, PASQUAL TOBIAS, ESTEVE ARIAS, SANTS GOMEZ CARLES VALLS, SALVADOR CARSI, JOSEP MARTINEZ, ANGEL GUTIERREZ.

Entre els processats hi ha quatre dones

MERCE SANZ AVELLANO, MERCE CLOTA, EMPAR ARRAUZ i FLORA MARTINEZ.

Salvem-los!

Salvem-los! Salvem-los! Salvem-los!

Els negocis del governador de Barcelona

El responsable de l'Economat del Banc Hispano Colonial, que té el magatzem al número 32 de la Ronda de Sant Pere, va traslladar-se a les comarques gironines amb la intenció de comprar patates per al subministre dels escoles. Va assolir com prar-ne vint tones al preu d'una pesseta el quilo. Molt satisfet de la seva compra anà a sol·licitar la guia necessària per a transportar-les a Barcelona, i restà tot esparadit quan «Su Excelència» el governador li comunicà que si volia, ell no podia pagar 0,75 pessetes per quilo de patates, és a dir, 15.000 pessetes.

Li digué que això era «para ajudar a las obras de beneficencia de toda la provincia». Però en reclamar-li un rebut, «Su Excelència» li va contestar que «no podria hacerlo». Després de molt discutir i davant el refus, no quedà altre remei als de l'Economat que «afinar» les 15.000 pessetes, ço que ha fet que els empleats del Banc Hispano Colonial hagin hagut de pagar les patates a doble preu, gràcies a les «obras de beneficencia» del sempre tan «distingit» governador, que «no firma recibos».

El poble de Barcelona, que està assabentat d'aquesta i tantes altres immoralitats i crims que es troben a l'haver d'aquest jerarca ja sabrà en el seu moment demanar-li comptes i castigar-lo com es mereix.

El poble de Barcelona, que està assabentat d'aquesta i tantes altres immoralitats i crims que es troben a l'haver d'aquest jerarca ja sabrà en el seu moment demanar-li comptes i castigar-lo com es mereix.

Més sobre l'aigua de Tarragona

Fa dues setmanes que publicàvem un comentari sobre la condemna que la Falange, per mitjà del seu Ajuntament bofiller ha imposat al poble de Tarragona a patir set i vint dies de privació de l'aigua de la ciutat.

Avui estem en possessió de nous detalls que completen la nostra informació anterior. L'Ajuntament de Tarragona és el subejecte de les més greus acusacions d'immoralitat per part dels veïns de la ciutat, als quals s'han sumat els pàgesos dels voltants. Els pàgesos són coneixedors de la facilitat amb que podria ésser portat a Tarragona el cabdal d'aigua de «Pou Franquès», que el poble necessita i que ara és imprescindible.

Ningú, però, no ho atribuïa únicament a la incúria pròpia de l'Ajuntament falangista. Hi ha incúria, però, a més, cobdícia de fer diners amb les empreses de major volum de les quals es pot prescindir. I a més, a més, cobdícia de fer diners amb les empreses de major volum de les quals es pot prescindir.

Convé, però, que el veïnat tarragoní de tanta defraudació que de les possibilitats de negoci que pensava tenir amb les necessitats del seu poble, raó de més per no deixar a Tarragona el problema d'obtenir la sortida de l'Ajuntament que els ha estat imputat, exigir una política administrativa honesta, veritablement municipal i democràtica.

amb la unitat de tots els bons tarragonins de tanta defraudació que de les possibilitats de negoci que pensava tenir amb les necessitats del seu poble, raó de més per no deixar a Tarragona el problema d'obtenir la sortida de l'Ajuntament que els ha estat imputat, exigir una política administrativa honesta, veritablement municipal i democràtica.

ADMINISTRACIÓ

Totes les liquidacions de «LLUITA» i «EDICIONS LLUITA» han d'ésser adreçades al nostre compte xxx-pòstol

PARIS C.C. 5560-55 «LLUITA» 33, Grange-aux-Belles Paris (2^a)

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 14, rue de Paris PARIS-2^e

Boxins que caldrà tenir en compte

Amb data del primer d'aquest mes ha estat concedida la creu del mèrit militar als següents esbirros de la Comandància de la guàrdia civil que operen contra els patriotes de la Corunya:

Sergent Roberto Prado Royo i els guàrdies Filomeno Arenas Sanz, Antonio Añena, José Alvarez Linares, Tomás Rodríguez Rodríguez, Agustín Delgado Díaz, Manuel Alvarez Pérez i Fernando Fernández. Esbrans.

Caldrà que els guerrillers de la Quarta Agrupació i tot el poble de Galícia els tingui en compte.

UN ALTRE CRIM DE FRANCO

Han estat afusellats nou dels patriotes condemnats per l'explosió del polvorí d'Alcalá de Henares.

En el seu número del 16 de setembre l'O. F. E. dona la notícia que han estat executats nou patriotes condemnats a mort pels tribunals franquistes arrel del procés que les «autoritats» falangistes varen muntar per acusar 24 antifranquistes de «sabotatge» al polvorí d'Alcalá d'Henares.

Xifres reveladores de la intensitat de la lluita guerrillera

Com una prova de la creixent intensitat de la lluita guerrillera a la zona de Llevant i Aragó, heu's ací els plussos i dietes extraordinàries que els individus i caps de la guàrdia civil de Llevant i Aragó reben durant el mes de juliol darrer.

Els del 33 terç, o sigui els de Castelló de la Plana que actuen com a botxins pel Mestrat, els sobrosos pujaven 407.745 pessetes, la qual cosa vol dir, tenint en compte que un terç està format teòricament d'un miler d'homes, que els fou gairebé doblada la mensualitat dels que van sortir a combatre els guerrillers.

Quant als del 11 terç, destacats a la província de Saragossa, les dietes, plussos i gratificacions pujaven el mateix mes 270.273 pessetes.

Amb tot i que el Govern franquista mima el que pot els seus esbirros, cada dia són més els guàrdies sumariats per «negligència» per poc en una paraula, sortint a deixar la vida darrere l'heroisme dels guerrillers.

Aquest nou assassinat del règim, que no ha traspuat fins ara, fou comès el 21 d'agost propassat.